

men jeg har, efterat Betænkningen var skreven og endogjaa trykt, velvillig fra Magistratens første Afdeling modtaget nogle Notitser om Hesteskatten, og da jeg vil anse det for nyttigt, om man kunde faae samlet under denne Forhandling faa meget som muligt om, hvad der angaar de temmelig indviklede Forhold angaaende denne Skat, skal jeg tillade mig her at meddele disse Notitser, saaledes som jeg har faaet dem. Det siges da i disse, ligesom i Betænkningen, først at Hesteskatten er ved § 14 i Anordningen af 7de December 1770 tillagt den kgl. Opfostringsstiftelse for nysødte Børn. Denne Stiftelse har Intetshemhelt at bestille med det ved Fundats af 29de Juni 1753 stiftede kgl. Opfostringshus. Førstnævnte Stiftelse stod fra sin Stiftelse 1770 og til 1803 under sin særlige Bestyrelse, daværende Raadmand Lunding. Ved kgl. Resolution af 17de Juni 1803 forenedes den med den i sin første Spire ved kgl. Reskript af 13de Marts 1750 stiftede Fødselsstiftelse, som senere ubviedes ved Juliane Mariæ Gavebrev af 8de April 1785, og som siden Sammenfælgningen med Opfostringsstiftelsen for nysødte Børn benævnedes Fødsels- og Pleiestiftelsen og er den endnu bestaaende Stiftelse i dette Navn i Amaliegade. — Et lignende Andragende som det foreliggende har allerede tidligere, saaledes som ogsaa bemærket i Betænkningen, været indgivet til det høie Thing. Der blev afgivet Betænkning over det, men Betænkningen naaede ikke at komme til Forhandling her i Salen. Betænkningen findes i Tillæg B. for Samlingen 1873—74 Sp. 907, og det hedder blandt Andet der: „Udvalget erkjender, at ligesom det i og for sig ikke er muligt at drage nogen Grændse mellem Kjørler til Fornsøelse og anden Kjørrel, faa maa Hesteskatten, forsaavidt den hviler paa Bognmændene, anses som en Næringsafgift, der som saadan ikke mere er tidsvarende.“ Udvalgets Indstilling i Anledning af dette Andragende gif ud paa, at det henvises til Indenrigsministeren. Denne Indstilling blev som sagt ikke den Gang behandlet her i Thinget, men det nærværende Udvalg kan i det Hele dele den Opfattelse, som af det tidligere Udvalg her var gjort gjældende; kun har man nu maasse lidt mere end tidligere særlig Die for, at netop Forbindelsen med Opfostringsstiftelsen frembyder særdeles Bænsfeligheder eller i det Mindste ikke faa ganske ringe Bænsfeligheder for at faae denne Skat hævet; men ellers maa Udvalget ogsaa være af den Mening, at, saaledes som Skatten bestaar, er den principielt ikke ønskelig, og selv om man ikke kunde komme til ganske at ophæve den, mener man dog i det Mindste, at den fortjener en Omordning. Forholdet er, som det fremgaar af Betænkningen, blandt Andet det, at Bognmændene udenfor Kjøbenhavns gamle Volde ikke svare denne Afgift; den svares kun af Bognmændene indenfor Boldene, en Udskillelse, som vistnok ikke længere fortjener at fastholdes. Udvalget er derfor enig

om at henstille eller at gjøre den Indstilling, at dette Andragende henvises til den ærede Indenrigsministers Overveelse.

Jeg gaar dernæst over til at omtale Andragendet Nr. 4 fra 25 Beboere i Holbæk Amts 3die Valgkreds om en Forandring i den kommunale Valglov. Det vil være i det ærede Things Erindring, at dette Spørgsmaal om Forandring i den kommunale Valglov gjentagne Gange har været endogjaa meget paa Tale her i Thinget, og at der ved privat Initiativ gjentagne Gange er blevet indbragt Lovforslag i den Retning, Forslag, som ogsaa ere blevne vedtagne med Flertal her i Thinget. Med Hensyn til det sidste af disse Lovforslag er der allerede i Betænkningen gjort Rede for, hvorledes der sluttelig blev forholdt med dette. Jeg tror, at man i Korthed kan sige, at den principielle Forskjel, som der er paa dette Omraade, er den, at man fra den ene Side tror at burde lægge Valgretten til Indtægt og Formue saaledes, at den, der har en Indtægt eller Formue af en vis Størrelse eller en vis relativ Størrelse, derved af sig selv bliver en privilegeret Vælger fremfor andre Medborgere, som i formueretlig Henseende ikke staa saa høit. Det er et Princip, som tildels er gjennemført i den nu gjældende Valgmaade til Landsathinget og som er gjennemført i Valgmaaden til den første Halvdal — som det kaldes med et ikke ganske adækvat Udtryk — til Sogneraadet og i flere andre Retninger. Udvalgets Flertal kan ikke dele den Anskuelse, at dette Princip er rigtig. Selv om man vil tro at burde tillægge Formuen og Indtægten nogen Vægt med Hensyn til Valget enten ved den ene eller ved den anden Leilighed, er der jo under alle Omstændigheder en stor Forskjel paa, om man giver denne Indflydelse Udtryk enten som en Valgbarhedsænsus eller som en Valgretsænsus. Flertallet i Udvalget maa under alle Omstændigheder antage det Første for det Rette, nemlig at, naar man vil give Indtægten en Indflydelse, maa det være i Form af en Valgbarhedsænsus. Det vil let ses, at dette har en stor Betydning; thi selv om man altsaa giver Formuen den Indflydelse, at den kommer i Betragtning som Valgbarhedsænsus, bliver Følgen deraf ikke Andet, end at det bliver de almindelige Vælgere, hvis Stemmer blive afgjørende, og at de altsaa kun i Henseende til deres Valg ere indskrænkede med Hensyn til Personer, til de Høistbæftede, men at de dog imellem dem kunne vælge den eller dem, som de synes fortjene den største Lillid. Dette forekommer Flertallet i Udvalget at være det rette Princip paa det Omraade. Udvalgets Flertal maa derimod være en bestemt Modstander af det andet Princip, at selve Formuen skal uden Hensyn til Besidderens andre Kvalifikationer og uden Hensyn til den Lillid, som han maatte nyde hos sine Medborgere, være et afgjørende Moment til at give ham en fortrinns-